

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. W zarzucie pierwszym strona skarżąca twierdzi, że Komisja, pomimo istnienia poważnych trudności, nie wszczęła zasadniczego postępowania wyjaśniającego przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE. Strona pozwana nie wzięła pod uwagę okoliczności, że przewidziany w prawie niemieckim system pomocy w zakresie wyhamowania wzrostu cen energii elektrycznej przynosi korzyści również operatorom punktów ładowania, mimo że nie są oni odbiorcami końcowymi, ale dostawcami energii elektrycznej.
2. W zarzucie drugim strona skarżąca utrzymuje, że zasadnicze postępowanie wyjaśniające przewidziane w art. 108 ust. 2 TFUE należało wszcząć, ponieważ w ramach pełnego badania Komisja powinna była stwierdzić, że operatorzy punktów ładowania, będący jednocześnie podmiotami oferującymi i dostarczającymi prąd ładowania, oczywiście skorzystali z pomocy, w odróżnieniu od zwykłych dostawców prądu do ładowania, takich jak strona skarżąca.
3. W ramach zarzutu trzeciego strona skarżąca podnosi, że strona pozwana błędnie uznała, że system pomocy przewidziany na rzecz operatorów punktów ładowania w ustawie w sprawie wyhamowania wzrostu cen energii elektrycznej jest zgodny z rynkiem wewnętrznym w świetle art. 107 ust. 3 lit. b) TFUE. Z treści ram tymczasowych wynika, że pomoc mająca na celu zrekompensowanie wzrostu kosztów będącego skutkiem agresji Rosji wobec Ukrainy i wynikającego z wyjątkowo dużej podwyżki cen energii elektrycznej jest zgodna z art. 107 ust. 3 lit. b) TFUE, tylko jeśli istnieje mechanizm gwarantujący, że z pomocy skorzystają także podmioty, które zostały dotknięte poważnymi zakłóceniami funkcjonowania gospodarki danego państwa członkowskiego. W wypadku pomocy na rzecz operatorów punktów ładowania mechanizm taki nie istnieje.
4. W zarzucie czwartym strona skarżąca twierdzi, że przewidziany w niemieckiej ustawie w sprawie wyhamowania wzrostu cen energii elektrycznej system pomocy na rzecz operatorów punktów ładowania jest niezgodny z rynkiem wewnętrznym, ponieważ bez uzasadnionej przyczyny zakłóca on konkurencję między zwykłymi dostawcami prądu ładowania, a operatorami punktów ładowania. System ten sprzyja wyłącznie tym dostawcom prądu ładowania, którzy dysponują również punktami ładowania. Natomiast zwykli dostawcy prądu ładowania nie otrzymują żadnej pomocy na podstawie ustawy w sprawie wyhamowania wzrostu cen energii elektrycznej. Operatorzy punktów ładowania uzyskują więc przewagę konkurencyjną nad zwykłymi dostawcami prądu ładowania.
5. W ramach zarzutu piątego strona skarżąca twierdzi, że, że pomocy dotycząca prądu ładowania jest sprzeczna z dyrektywą (UE) 2019/944⁽¹⁾, ponieważ opiera się na sprzecznym z prawem – w świetle art. 2 pkt 3 tej dyrektywy – założeniu, że operatorzy punktów ładowania są odbiorcami końcowymi, podczas gdy w rzeczywistości są oni przedsiębiorstwami energetycznymi w rozumieniu art. 2 pkt 57 rzezzonej dyrektywy i realizują zadania w zakresie dostawy w rozumieniu art. 2 pkt 12 tej dyrektywy. Selektywna pomoc przyznana operatorom punktów ładowania z pominięciem zwykłych dostawców prądu ładowania zakłóca konkurencję, co stanowi naruszenie art. 3 ust. 4 i art. 5 ust. 1 dyrektywy 2019/944.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/944 z dnia 5 czerwca 2019 r. w sprawie wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej oraz zmieniająca dyrektywę 2012/27/UE (przekształcenie) (Dz.U. 2019 L 158, s. 125).

Skarga wniesiona w dniu 8 maja 2023 r. – WG/Komisja

(Sprawa T-241/23)

(2023/C 235/72)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: WG (przedstawiciel: M. Velardo, avvocata)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 5 maja 2022 r., na której podstawie strona skarżąca nie została umieszczona na liście rezerwy kadrowej konkursów EPSO/AD/380/19-AD 7 i EPSO/AD/380/19-AD 9;
- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 15 lipca 2022 r., na której podstawie oddalono wniosek strony skarżącej o ponowne rozpatrzenie decyzji o nieumieszczeniu jej na liście rezerwy kadrowej konkursów EPSO/AD/380/19-AD 7 i EPSO AD/380/19-AD 9;
- stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego z dnia 11 lutego 2023 r., której wydanie przyjmuje się fikcyjnie w związku z niezajęciem stanowiska przez EPSO przez ponad cztery miesiące, i na której podstawie oddalono zażalenie złożone w dniu 11 października 2022 r. w rozumieniu art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej (zwanego dalej „regulaminem pracowniczym”);
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

- Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia przepisów prawnych regulujących system językowy w instytucjach europejskich. Egzamin pisemny i ustny został przeprowadzony w języku obcym (angielskim i francuskim), a nie w języku ojczystym strony skarżącej, co przeszkodziło w dokonaniu właściwej oceny jej umiejętności, ponieważ na wynik egzaminu miał wpływ również poziom jej znajomości językowych. Z tego wynikało ponadto naruszenie art. 27 regulaminu pracowniczego.
- Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady równego traktowania kandydatów, braku obiektywnej oceny kandydatów (orzecznictwo Glantenay) oraz naruszenia art. 5 akapity pierwszy i trzeci załącznika III do regulaminu pracowniczego. Niektórzy z nich powtórzyli bowiem egzamin pisemny, którego poziom trudności był wówczas znacznie niższy.

Porównanie kandydatów podczas egzaminów etapu oceny zintegrowanej było utrudnione, ponieważ komisja konkursowa nie sprawdziła wcześniej prawdziwości oświadczeń zawartych w ocenie zdolności (Talent Screener).

- Zarzut trzeci dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia i związanej z nim zasady równości stron postępowania (art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej), ponieważ strona skarżąca nie była w stanie poznać pełnego uzasadnienia wykluczenia jej z konkursu przed wniesieniem skargi. Obejmuje to również naruszenie zasady równości broni w postępowaniu sądowym.
- Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 5 akapity piąty i szósty załącznika III do regulaminu pracowniczego, w zakresie w jakim komisja konkursowa nie umieściła na liście rezerwy kadrowej co najmniej dwukrotnie większej liczby kandydatów od liczby stanowisk, na które ogłoszono konkurs.
- Zarzut piąty dotyczący naruszenia ogłoszenia o konkursie, art. 5 akapit pierwszy załącznika III do regulaminu pracowniczego, a w konsekwencji dotyczący oczywistego błędu w ocenie, ponieważ w konkursie AD 7 oceniano również predyspozycje kandydatów do zarządzania, podczas gdy kryterium to było zastrzeżone wyłącznie dla konkursu AD 9.
- Zarzut szósty dotyczący naruszenia zasad, o których mowa w wyroku Di Prospero/Komisja oraz naruszenia art. 27 regulaminu pracowniczego i zasady równości, ponieważ ogłoszenie o konkursie nie zezwalało na udział w dwóch konkursach dla AD 7 i AD 9, podczas gdy automatycznie przeniesiono na listę rezerwy kadrowej AD 7 kilku kandydatów, którzy zgłosili się do konkursu AD 9.
- Zarzut siódmy dotyczący naruszenia zasady równego traktowania kandydatów i braku obiektywizmu w ocenie z powodu braku stałego charakteru komisji egzaminacyjnej z powodu częstych zmian w składzie komisji egzaminacyjnej oraz braku „shadowing” ze strony przewodniczącego.